

РЕШЕНИЕ

№ 2803

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 08.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **784** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ш. М. Н. А., гражданин на А. срещу Решение № 22157/18.12.2023г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон. Твърди се, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина, за да се прецени необходимостта от предоставяне на търсената закрила. Нелегалното прекосвяване на границата на Република България и заминаването на жалбоподателя за Швейцария не изключва необходимостта от предоставяне на международна закрила. Административният орган не е представил никакви конкретни примери за направения извод, че бежанската история на афганистанския гражданин е недостоверна. Ноторно известен факт е, че талибаните са завзели цялата територия на А. през м. 08.2021г., което е довело до масови евакуации на лица, свързани с предишния режим и силите на НАТО. Поради това, жалбоподателят твърди, че е бил принуден да напусне страната си, за да избегне бъдещо преследване. Смисълът на бежанското право е именно в неговият превантивен характер, като целта му е защита срещу бъдещо фактическо преследване, самият материален закон не изисква съществуването и посочването на минали актове на преследване, а преценката се базира единствено на наличието или липсата на основателни опасения от такова занапред.

Цитираната справка в решението на ДАБ дава фрагментирана информация за положението в А.. Според жалбоподателя, той не е основал молбата си за международна закрила на общото положение на несигурност в А., за да е необходимо да се прави единствено генерална преценка за разширенията дадени в решението на Съда на ЕС по дело № С-465/2007г., а със страх от преследване, заради естеството на службата му и отношението на новата власт на талибаните към бивши служители на афганистанските сили за сигурност.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрисконсулт Х. оспорва жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на обжалваното решение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ш. М. Н. А. е подал молба за международна закрила на 14.11.2022г., след което е настанен в териториалното поделение на ДАБ при МС. Видно от Докладна записка с Вх.№ РД09-ВР- 5167/02.12.2022г. лицето е напуснало териториалното поделение на ДАБ при МС и е в било в неизвестност. Поради това, с Решение №1169/18.01.2023г. на заместник- председателя на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила на Ш. М. Н. А. е прекратено. Впоследствие чуждият гражданин подава молба производството да бъде възобновено, след като е бил върнат на територията на РБългария, съгласно Регламент Дъблин (Регламент (ЕС) №604/2013) от територията на Швейцария. След пристигането си на българска територия, афганистанският гражданин отново напуска общежитието, в което е настанен в „ПМЗ-кв. Военна рампа“ на 25.08.2023г. - отразено в докладна записка с Вх.№ВР-433/25.08.2023г. Впоследствие отново е настанен в „ПМЗ - Военна рампа“, видно от решение за настаняване с Вх.№ ВР-449/30.08.2023г.

В проведеното интервю с Рег. № УП - 10157 от 19.10.2023г. чуждият гражданин разказва, че напуснал А. нелегално февруари месец 2022г., като първоначално заминал за П., където преминава транзитно и влиза на територията на Иран, където останал около три - четири месеца. В последствие преминава на територията на Република Турция и влиза не по законоустановения ред 15-20 дни преди да бъде официално регистриран в Република България.

Ш. М. Н. А. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че в А. работил като военен, преди талибаните да завземат властта в страната и поради тази причина му се наложило да напусне, защото се чувствал застрашен, след смяната на властта там. Споделя, че е работил за националната армия в периода от 2019г. до идването на власт на талибаните. Разказва, че баща му, също като него е бил военен в продължение на 30 години. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход, няма данни от които да е видно, че е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Ш. М. Н. А. не споделя никога да е бил заплашван лично по нито една от посочените причини.

Председателят на ДАБ е приел молбата на кандидата за неоснователна, тъй като за Ш.

М. Н. А. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ, нито за хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Във връзка с последното, в обжалваното решение са цитирани справки с Вх. № ЦУ - 1658/25.10.2023 г. и Вх. № ЦУ - 563/05.05.2023 г., от които е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Общата ситуация на несигурност в държавата по произход не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи: Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган, издадено е в изискуемата писмена форма, спазени са административнопроизводствените правила и материалният закон при постановяването му, поради което жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал.3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Правилна е преценката на административния орган, че изхождайки от личното

положение на кандидата и това в страната му по произход - А., която е напуснал преди повече от 2 години и за която в о.с.з. е представена актуална Справка вх. № ЦУ -1045/04.04.2024г. по делото, се налага извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Заявената от молителя причина за напускане на страната му на произход е обстоятелството, че в А. е работил като военен, преди идването на власт на талибаните, но след първоначалното си регистриране в ДАБ, като търсещ закрила самоволно е напуснал общежитието на отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ без да изчака решението на административния орган по молбата си. Оказва се, че в следствие нелегално е стигнал до Швейцария, следователно истинският му мотив да напусне А. не е бил да получи някакъв вид международна закрила, а да стигне до Западна Европа, като мигрант. След като е върнат в България, като страна, компетентна да разгледа молбата му за закрила по правилата на Регламента „Дъблин“, отново самоволно е напуснал общежитието на ДАБ, без да уведоми администрацията, къде ще пребивава. Бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване в страната му на произход. Твърди, че националната армия е напуснал през месец август 2021г., при идването на талибаните на власт, а родината си е напуснал след шест месеца - през февруари 2022г., като през този период чуждият гражданин не заявява да е имал проблеми с талибаните, да е пострадал по някакъв начин от тях или да е преживял насилие. Не споменава да е получавал лично заплахи от тях.

Относно липсата на сигурност в А., направените по време на интервюта твърдения са твърде общи, като представените в хода на съдебното производство извадки от статии в Интернет за положението в А. не опровергават изводите на административния орган, че към момента там не е налице лична реална опасност от преследване, както и че общата ситуация на несигурност не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила. Според актуалната справка № ЦУ -617/09.02.2024г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за отношението на талибаните към представители на предишната власт – военни, полицаи, служители на НПО и граждански организации, след превземането на властта, талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали всички, които са воювали срещу тях. Талибаните са призовали държавните служители да възобновят работата си... съобщава се, че повечето мъже служители в държавните министерства са се върнали на работа. Въпреки амнистията и призива към бивши правителствени служители да възобновят работа се съобщава и за действия, извършени от членове на талибаните срещу лица с този профил, макар и в по-малка степен, отколкото срещу бившия персонал на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност (ANDSF). Инциденти на бързи екзекуции, изтезания и задържания на лица, свързани с бившето правителство са докладвани в различни части на страната. New York Times документира 490 случая, при които бивши правителствени служители и членове на ANDSF са били убити или изчезнали през първия семестър на талибанското управление. UNAMA докладва 160 извънсъдебни убийства, 178 произволни ареста, 23 задържания без комуникация и 56 случая на изтезания и малтретиране на бивши ANDSF и правителствени служители в периода 15

август 2021г. – 15 юни 2022г... В общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговият апарат за сигурност. Повечето държавни служители запазват своите служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги... Талибанското правителство също така успява да наеме почти 100 000 млади мъже в националната армия и до 180 000 в националната полиция през изминалата година.

Изложеното в справката показва, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ на Ш. М. Н. А.. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността му, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт молителят не прави. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /СЕО/ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.

Опасенията на афганистанския гражданин, свързани с евентуално негативно отношение към него от страна на талибаните след идването им на власт през 2021г. са по-скоро негови твърдения, тъй като нищо в представената бежанска история не подкрепя тези думи. Въпреки представените доказателства в хода на съдебното производство, в случая писмо с дата 07.07.2019г. до бащата на молителя Н. А., с призив да се присъедини към муджахидините на Ислямското емиратство, самият молител не споделя да е имал лично проблеми с новата власт в А., още по - малко да е заплашван или да е пострадал от тях по какъвто и да начин във връзка с работата си като военен за предишното правителство. Във връзка с получената призовка за жалбоподателя, превод от пашу на която бе извършен в съдебното заседание и е отбелязан в протокола от 08.04.24г., съдът счита, че в нея не се съдържа никаква заплаха нито за молителя, нито за неговия баща, а единствено се иска от тях да се явят и да предадат всички оръжия и боеприпаси, с които разполагат от предишната си служба. Призовката, освен това е от 16.08.2022г., като досега не е представяна в административното производство, започнало още на 14.11.2022г. в ДАБ. От това съдът прави обоснован извод, че самият молител не я възприема като доказателство за отправена към него заплаха от талибаните, още повече, че не е ангажирал собствен превод на съдържанието ѝ, а се наложи съдът да възложи превода на назначения в съдебното заседание симултантен преводач.

Поради гореизложеното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 11 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. М. Н. А., гражданин на А. срещу Решение № 22157/18.12.2023г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: